

Čís. 630.

Vlastní dlužníkovy akcepty nemohou býti předmětem zadržovacího práva dle čl. 313 obch. zák.

(Rozh. ze dne 17. srpna 1920, Rv I 474/20.)

Banka domáhala se na žalovaných zaplacení několika směnek. Procesní soud první stolice k námitkám žalovaných ponechal směnečný platební příkaz v platnosti a uvedl po právní stránce mimo jiné v důvodech, že žalobkyně jest podle čl. 313, 314 obch. zák., § 99 stanov žaluující banky, jakož i nařízení ze dne 28. října 1865, čís. 110 ř. zák. oprávněna, by ku krytí pohledávek jakéhokoliv druhu, jež jí přísluší proti prvním ze žalovaných, zadržela a zažalovala směnky žalovaných. Odvolací soud směnečné platební příkazy zrušil. Důvody: Názor, že v tomto případě bylo by lze použití zadržovacího práva, jak je upravují čl. 313 a 314 obch. zák., jest mylný. Zadržovací právo vztahuje se pouze na věci a cenné papíry dlužníkovy, t. j. na dlužníkovy majetkové hodnoty, jež mohou býti předmětem práva, jak je upravuje čl. 315 obch. zák., a jichž realizace má vésti k shlazení pohledávky věřitelovy. V tomto případě však jde o vlastní akcepty, vlastní směnečné závazky žalovaných, jichž splacení má se dosíci žalobou a jichž tudíž nemůže věřitelka zadržeti ku krytí těchto závazků neb závazků jiného druhu. Tím odpadá též možnost použití předpisu čl. III. nařízení ze dne 28. října 1865, čís. 110 ř. zák., ježto předpis ten pouze připouští použití zadržovacího práva, upraveného čl. 313, 314 obch. zák. na ony případy, kdy proti nárokům úvěvního ústavu jsou dříve nabytá práva třetích osob na cenné papíry a movité věci dlužníkovy. Nařízení předpokládá právě zadržovací právo, přípustné podle čl. 313, 314 obch. zák. Konečně nemůže žalobkyně pro sebe ničeho dovozovati z dvor. dekretu ze dne 13. července 1789, čís. 1033 sb. z. s., ježto tento dvor. dekret upravuje pouze uplatňování směnek, jež kdo drží jako zástavu, tudíž předpokládá též, že jde o cizí směnku a nikoliv o vlastní akcept dlužníkův.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání v podstatě z důvodů soudu odvolacího.

Čís. 631.

Ustanovení čl. I. nařízení vlády republiky Československé ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n., pokud se týče § 1 nařízení ze dne 23. března 1920, čís. 176 sb. z. a n., platí též pro kandidáty advokacie, kteří v době skončení svých právnických studií již konali vojenskou službu.

(Rozh. ze dne 17. srpna 1920, R II 209/20.)

Žádosti kandidáta advokacie, aby mu započítána byla do praxe doba od 1. srpna 1914 až do 6. června 1918, ve válečné službě ztrávená, výbor advokátní komory nevyhověl, jsa toho názoru, že počátek započtení válečné doby předpokládá ukončení právnických studií a složení všech státních zkoušek. Vrchní zemský soud vyhověl stížnosti potud,